

Sygn. akt V Kz 792/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Matecka

przy udziale Prokuratora Krystyny Miszczak – Borkowskiej

po rozpoznaniu w sprawie

E. S. urodz. (...) w K., (...) S. i I. z domu O.

oskarżonej o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

zażalenia Naczelnika Urzędu Celnego II w Ł.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 7 września 2015 roku, sygn. akt II K 168/15

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

postanawia:

1. podjąć zawieszono postępowanie;
2. uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Kutnie do merytorycznego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Kutnie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie przeciwko oskarżonej podnosząc, iż przepisy ustawy o grach hazardowych wypełniające blankietową normę art. 107 § 1 k.k.s. jako mające tzw. charakter techniczny nie mogły być stosowane w związku z brakiem ich notyfikacji Komisji Europejskiej.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem na niekorzyść oskarżonej oskarżyciel publiczny – Naczelnik Urzędu Celnego II w Ł. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę art. 107 § 1 k.k.s., polegającą na błędnym przyjęciu, że przepis ten, jako mający charakter blankietowy, nie może być wypełniony przepisami art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych i jednocześnie nie może stać się podstawą odpowiedzialności oskarżonej.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 23 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zawiesił postępowanie w przedmiotowej sprawie do czasu udzielenia odpowiedzi przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej na pytanie prejudycjalne Sądowi Okręgowemu w Łodzi dotyczące możliwości zróżnicowania skutków braku notyfikacji przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W przedmiotowej sprawie odpadła przesłanka zawieszenia postępowania, bowiem w dniu 13 października 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C 303/15 udzielił odpowiedzi na pytanie prejudycjalne Sądu Okręgowego w Łodzi stwierdzając, iż art. 1 dyrektywy 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 1998, L 204, s. 37 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 20, s. 337), zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak art. 6 ustawy o grach hazardowych, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi notyfikacji.

Odnosząc się natomiast do zażalenia Naczelnika Urzędu Celnego II w Ł. należy uznać, że było ono zasadne.

Argumenty podniesione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego o braku możliwości stosowania wobec oskarżonej nienotyfikowanych przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych siłą rzeczy nie mogą zostać uznane za trafne, bowiem powołany przez Sąd Rejonowy przepis art. 6 ustawy o grach hazardowych nie posiada charakteru przepisu technicznego w rozumieniu dyrektywy 98/34.

Przepis art. 6 ustawy o grach hazardowych przewiduje wymóg prowadzenia działalności w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach tylko na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry.

Naruszenie obowiązku wynikającego z tego przepisu może wypełniać blankietową normę art. 107 § 1 k.k.s. skutkując odpowiedzialnością karną za zarzucane oskarżonemu zachowanie.

Umorzenie postępowania przed rozpoczęciem rozprawy w oparciu o przyjęcie, że czyn oskarżonej nie wypełniał ustawowych znamion czynu zabronionego było zatem błędne.

Sąd Rejonowy winien skierować przedmiotową sprawę do rozpoznania na rozprawie celem przeprowadzenia postępowania dowodowego, a następnie dokonać jego oceny i wydać rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone postanowienie przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu w Kutnie do merytorycznego rozpoznania.